



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušítkem, Ph.D. ve věci

žalobce:

X.T. T.

státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupeného advokátem Mgr. et Mgr. Ing. Phan Kien Cuong, MBA.,
LL.D.
sídlem Václavské náměstí 21/831, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. OAM-1089/VL-VL12-VL14-PS-2024, ve věci zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 9. 9. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 5. 1. 2025.
2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nezákonnosti postupu správního orgánu, porušení práv cizince a porušení procesních pravidel. Nicméně, žádný z těchto důvodů v žalobě blíže neosvětlil. Uvedl pouze obecně, že podle žalobce nebyl v řízení zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a že si žalovaný neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Výslovně přitom uvedl, že se žalovaný *nezabýval žádostí žalobce o udělení azylu* svědomitě a odpovědně. Žalobce dále poukázal na § 46 a § 68 správního řádu a bez bližšího vysvětlení namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný nesouhlasí s podanou žalobou, má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů žalobce vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný má za to, že zohlednil individuální okolnosti případu a zajištění bylo uloženo jen na dobu nezbytně nutnou. Žalovaný se domnívá, že dostatečně popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 13. 8. 2024 zadržen Policií ČR, když při kontrole předložil pobytovou kartu Polské republiky vystavenou na osobu P. N. C. Jelikož bylo pojata podezření na zneužití dokladu, předložil žalobce po opakované výzvě jinou pobytovou kartu Polské republiky již znějící na jeho jméno, avšak platnou pouze do 27. 10. 2017, přičemž bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR bez oprávnění k pobytu. Žalobce byl následně zajištěn rozhodnutím Policie České republiky ze dne 15. 8. 2024 dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody.
5. Dne 19. 8. 2024 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl dne 22. 8. 2024 napadeným rozhodnutím o zajištění žalobce, které žalobce osobně převzal dne 23. 8. 2024. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl skutkové okolnosti týkající se okolností příjezdu a pobytu žalobce na území České republiky a z dosavadního jednání žalobce dovodil existenci zřejmého nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo zapříčiněno snahou vyhnout se mu. Stejně tak nepovažoval žalovaný za účinné uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření, která by mu správní orgán uložil. Co se týče doby zajištění, zdůraznil žalovaný především, že nelze vyloučit nutnost posuzovat žádost žalobce o mezinárodní ochranu z hledisek naplnění podmínek § 12 - § 14b zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., o soudnictví ve věcech občanskoprávních, ve znění pozdějších předpisů.

150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.

7. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu bylo rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
10. V projednávané věci krajský soud především zdůrazňuje, že žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal pouze obecně nedostatečné zjištění skutkového stavu, nedostatečnost opatřených podkladů a nepřezkoumatelnost, aniž by však jakkoli blíže tyto své výtky odůvodnil. V té souvislosti je tedy na místě připomenout závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, podle nichž *„Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
11. Optikou těchto závěrů krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobní námitky důvodné nejsou.
12. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v potřebném rozsahu zabýval nutností omezení osobní svobody žalobce poté, co požádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž zdůraznil žalobcovu pobytovou historii a okolnosti, za nichž byl zajištěn Policií ČR. S těmito závěry se krajský soud zcela ztotožňuje a v potřebné míře na ně také odkazuje.
13. Podle krajského soudu si žalovaný pro potřeby napadeného rozhodnutí opatřil naprosto dostatečné podklady, úvahy žalovaného jsou logické a srozumitelné. Napadené rozhodnutí v žádném případě netrpí nepřezkoumatelností, když z něj lze ve všech ohledech seznat, z jakých úvah, na základě jakých skutečností a z jakých důvodů žalovaný rozhodl. To platí jak pro samotný závěr o nutnosti zajištění žalobce, tak nemožnosti aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a v neposlední řadě také o úvahách stran stanovení lhůty zajištění žalobce.

14. Podle přesvědčení krajského soudu jsou totiž úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, dostatečné, přezkoumatelné a ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce podal žádost (navíc opakovanou) o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
15. Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době). Lze také poukázat na to, že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Nicméně ve vztahu k důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba poukázat na to, že vztahem tohoto ustanovení a ustanovení § 47 zákona o azylu (zvláštní opatření) se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které jsou dostupné na jeho webových stránkách www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložением pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.
16. Uvedené závěry aplikoval krajský soud na poměry projednávané věci se závěrem, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřipustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění. Žalovaný se zabýval pobytovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti, také vědomé nerespektování právního řádu žalobcem. Uvedené skutečnosti i podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují.
17. Pokud se týče uložení doby zajištění, ztotožňuje se krajský soud zcela s posouzením provedeným žalovaným, na které pro stručnost odkazuje. Krajský soud shledává v případě žalobce uložení maximální doby zajištění zcela na místě, odpovídající cíli a účelu zajištění.

Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalobce měl žalovaný dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

19. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. září 2024

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce